

Δέσποινα Αποστολίδου

*Το Αίμα Των
Κρίνων*

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Δέσποινα Αποστολίδου γεννήθηκε το 1986 στην Πάτρα και ζει στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος Μηχανικός Η/Υ & Συστημάτων Αυτομάτου Ελέγχου και απόφοιτη της Ανωτέρας Σχολής Δραματικής Τέχνης «Αθηναϊκή Σκηνή», με έγκριση του ΥΠ.ΠΟ. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια υποκριτικής, μουσικής και θεατρικής γραφής. Έχει εργαστεί ως ηθοποιός σε θεατρικές παραγωγές & projects (Θέατρο Μεταξουργείο, Θέατρο Vault, Θέατρο Τέχνης, ΚΘΒΕ - SKG Bridges Festival, κ.ά.) Για το μονόπρακτο *Μνήσθητι*, που γράφτηκε στο πλαίσιο του Εργαστηρίου Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (Ε.Ν.ΘΕ.ΣΥ/2018) του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, έλαβε το 1^ο βραβείο από το Πετρίδειο Ίδρυμα Κύπρου στον Ε' Πανελλήνιο & Παγκύπριο λογοτεχνικό διαγωνισμό, τον Δεκέμβριο του 2019.

Στοιχεία Επικοινωνίας

Κινητό: 6949681428

Email: d.apostolidou@hotmail.com

Το έργο αυτό γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020), με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το αίμα των κρίνων* της Δέσποινας Αποστολίδου διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

*«Το να ζεις μόνο δεν είναι αρκετό, είπε η πεταλούδα.
Πρέπει να έχεις λιακάδα, ελευθερία και ένα μικρό λουλούδι...»*

Χανς-Κρίστιαν Άντερσεν

Περίληψη

Ένας άντρας, σχεδόν περιθωριακός από επιλογή, που αδιαφορεί για την ηθική, ζει απομακρυσμένος απ' την ομορφιά, την εξουσία, την πατρίδα, τη θρησκεία και ό,τι θεωρείται γενικά αποδεκτό. Υπέρμαχος του απαγορευμένου, της αμαρτίας και της τρέλας, έρχεται συχνά αντιμέτωπος με τη δυσχέρεια του περιβάλλοντός του. Παρότι χαμηλών τόνων ο ίδιος, η εξάπλωση της φήμης του αρχίζει να δημιουργεί ένα νέο κίνημα ανθρώπων που υιοθετούν σταδιακά αυτόν τον τρόπο ζωής. Η κοινότητα θορυβείται από τις εξελίξεις και ψάχνει περισσότερα για το παρελθόν του. Μετά από σχετική έρευνα, ανακαλύπτουν ότι ο άντρας, χρησιμοποιώντας άλλο όνομα, υπήρξε πολεμικός ανταποκριτής, διάσημος για τις φωτογραφίες - πορτρέτα γυναικών λίγο μετά τον θάνατό τους. Οι φωτογραφίες αυτές συγκλόνισαν την κοινή γνώμη και συνέβαλαν με έναν τρόπο στη λήξη του πολέμου. Με αφορμή το αδίκημα της πλαστοπροσωπίας, συλλαμβάνεται και οδηγείται για ανάκριση. Τα στοιχεία της ανάκρισης δημοσιοποιούνται παραποιημένα και το κίνημα, που είχε τον πρώην ανταποκριτή ως πρότυπο, αισθάνεται προδομένο. Ο άντρας δολοφονείται από τους υποστηρικτές του για παραδειγματισμό.

Πρόσωπα του έργου

Φωτογράφος (40 ετών)

Πρώην γυναίκα φωτογράφου (36 ετών)

Ανακριτής (50 ετών)

Φίλος του φωτογράφου (40 ετών)

Σκηνή 1^η

Παρόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Γυναίκα: Ήταν φίλος του πρώην άντρα μου.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα. Η γυναίκα κοιτάζει μια φωτογραφία στην εφημερίδα.

Ανακριτής: Πότε τόν είδατε τελευταία φορά;

Γυναίκα: Την ημέρα της κηδείας.

Ανακριτής: Τρεις μήνες πριν, δηλαδή.

Γυναίκα: Μάλιστα.

Ανακριτής: Μεγάλο χρονικό διάστημα...

Γυναίκα: Μάλιστα.

(παύση)

Ανακριτής: Παράξενο... Δύο άνθρωποι που υπήρξαν στενοί οικογενειακοί φίλοι –

Γυναίκα: Σάς είπα, ήταν φίλος του πρώην άντρα μου. Την περίοδο που ήμασταν παντρεμένοι, κάναμε κάποιες φορές παρέα.

Ανακριτής: Μετά; Δεν είχατε επαφή;

Γυναίκα: Ελάχιστα. Είχαμε μιλήσει δυο - τρεις φορές στο τηλέφωνο.

Ανακριτής: Μάλιστα.

(παύση) Ο ανακριτής παίρνει την εφημερίδα από τα χέρια της γυναίκας.

Ανακριτής: Γνωρίζετε αν είχε εχθρούς ή αν υπήρχε κάποιο άλλο ζήτημα που τον απασχολούσε; Κάτι οικογενειακό, ίσως...

Γυναίκα: Δεν γνωρίζω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι είχε δεχτεί κάποιες απειλές από τα Κρίνα, όπως κι εγώ άλλωστε.

Ανακριτής: Αυτό το έχουμε υπ' όψη μας.

Γυναίκα: Είχαμε ζητήσει προστασία τότε. Θυμάστε...

(παύση)

Ανακριτής: Δεν υπήρχε λόγος.

Γυναίκα: Πώς δεν υπήρχε;! Δεχόμουν απειλητικά τηλεφωνήματα, σημειώματα, μού έγραφαν πως θα αφήσουν το αίμα μου να τρέξει όπως το αίμα των κρίνων! Έσπασαν με πέτρες τα τζάμια του σπιτιού μου! Θα μπορούσαν να –

Ανακριτής: Χαμηλώστε τον τόνο της φωνής σας...

(παύση)

Γυναίκα: Μέ συγχωρείτε.

(παύση)

Ανακριτής: Από τα στοιχεία που έχουμε μέχρι στιγμής, προκύπτει πως μάλλον αυτό το κίνημα δεν έχει καμία σχέση με την υπόθεση.

Γυναίκα: Τι στοιχεία;

Ανακριτής: Εγώ κάνω τις ερωτήσεις.

Γυναίκα: Μάλιστα.

(παύση)

Ανακριτής: Στο σπίτι του αγνοούμενου βρέθηκαν όλα τα προσωπικά του αντικείμενα, καθώς και μια λίστα με τις υποχρεώσεις της εβδομάδας.

(παύση) Η γυναίκα πίνει λίγο από το νερό που βρίσκεται μπροστά της.

Ανακριτής: Δεν έμοιαζε με σπίτι ανθρώπου που ετοιμαζόταν να φύγει. Πιστεύουμε ότι πρόκειται μάλλον για εγκληματική ενέργεια. Ανθρωποκτονία, απαγωγή...

Γυναίκα: Αυτοκτονία...

Ανακριτής: Μάλλον απίθανο. Αλλά ερευνούμε και αυτό το ενδεχόμενο.

(παύση)

Ανακριτής: Εσείς;

Γυναίκα: Τι;

Ανακριτής: Το θεωρείτε πιθανό;

Γυναίκα: Δεν ξέρω.

(παύση)

Ανακριτής: Πού βρισκόσασταν το βράδυ της Τετάρτης, μεταξύ εννέα και έντεκα;

Γυναίκα: Στο σπίτι μου.

Ανακριτής: Υπάρχει κάποιος που μπορεί να το επιβεβαιώσει;

(παύση)

Γυναίκα: Μέ θεωρείτε ύποπτη;

Ανακριτής: Είναι απλώς μια τυπική διαδικασία. Ρουτίνας.

Σκηνή 2^η

Παρελθόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Τελειώσαμε. Είσαι ελεύθερος.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα. Ο ανακριτής και ο φίλος του φωτογράφου είναι στο γραφείο του πρώτου.

Ανακριτής: Σού οφείλουμε και μια συγγνώμη. Για την ταλαιπωρία. Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, η υπηρεσία είναι τυπική σ' αυτά.

Φίλος: Το ξέρω.

Ανακριτής: Εντάξει με τα χαρτιά;

Φίλος: Ναι.

Ανακριτής: Ωραία.

Ο ανακριτής σηκώνεται από τη θέση του και δίνει το χέρι του στον φίλο.

Ανακριτής: Ήσουν απόλυτα συνεργάσιμος. Καλή τύχη.

(παύση) Ο φίλος δεν κάνει καμία κίνηση. Ο ανακριτής μαζεύει το χέρι του.

Ανακριτής: Όπως νομίζεις... Μπορείς να πηγαίνεις τώρα.

(παύση) Ο φίλος δεν κάνει καμία κίνηση.

Ανακριτής: Τι συμβαίνει;

Φίλος: Φοβάμαι.

(παύση)

Ανακριτής: Φοβάσαι; (παύση) Τι φοβάσαι;

Φίλος: Τα Κρίνα. Φοβάμαι ότι θα έρθουν για μένα.

Ανακριτής: Δεν νομίζω ότι θα ασχοληθεί κανείς μαζί σου. Είσαι ο τελευταίος τροχός της αμάξης!

Φίλος: Ναι, αλλά χωρίς εμένα –

Ανακριτής: Το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο.

(παύση)

Φίλος: Θέλω να με βοηθήσεις, να πάω σ' ένα ασφαλές μέρος για λίγο καιρό. Μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα.

Ανακριτής: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

Φίλος: Γιατί;

Ανακριτής: Η υπηρεσία θα εκτεθεί. Δεν σέ φέραμε εδώ για διακοπές. Ήσουν ύποπτος για απόκρυψη στοιχείων και υπόθαλψη εγκληματία. Σέ αφήνουμε ελεύθερο γιατί αποδείχθηκε πως είσαι αθώος. Τι θα κάνεις από 'δω και πέρα είναι δικός σου λογαριασμός.

Φίλος: Είσαι μεγάλο καθίκι.

Ανακριτής: Θα το πάρω ως φιλοφρόνηση...

Φίλος: Προστάτεψε, τουλάχιστον, εκείνη. Έμαθα ότι πήγαν στο σπίτι της.

Ανακριτής: Ταξιδεύουν γρήγορα τα νέα στο κρατητήριο...

(παύση)

Ανακριτής: Μην ανησυχείς, είναι καλά.

(παύση)

Φίλος: Έγινε η κηδεία;

Ανακριτής: Όχι. Μεθαύριο.

(παύση)

Ανακριτής: Καλό θα ήταν να πας.

Φίλος: Δεν ξέρω αν μπορώ. Αν έχω το δικαίωμα...

Ανακριτής: Ήταν ο καλύτερός σου φίλος, έχεις υποχρέωση.

Φίλος: Ήταν φρικτό. Δεν περίμενα ότι θα ήταν έτσι.

Ανακριτής: Τι περιμένεις, δηλαδή;

Φίλος: Κάτι πιο... ευγενές.

Ανακριτής: Ευγενές;

Φίλος: Ναι. Ευγενές. Σέ ξενίζει η λέξη;

Ανακριτής: Δεν τήν έχω συνδυάσει με τέτοιες καταστάσεις.

Φίλος: Ένας θάνατος με αξιοπρέπεια. Ένας πυροβολισμός, ίσως...
Ναι... Θα μπορούσε να ήταν ένας πυροβολισμός. Ένας στιγμιαίος δυνατός πόνος, σαν ξαφνικό χαστούκι. Και τέλος.
(παύση) Τόν διαμέλισαν... Το πιστεύεις; Εκείνοι που τόν θαύμαζαν, που τόν ακολουθούσαν, έκοβαν το σώμα του κομμάτια, μέχρι που έχασε τις αισθήσεις του. Ήταν και μια κοπέλα ανάμεσά τους, μού είπαν. Όμορφη σαν άγγελος. Τι δουλειά είχε αυτή εκεί; (παύση) Δεν έπρεπε να το αφήσετε να γίνει.

Ανακριτής: Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Έτσι είναι η προδοσία. Επώδυνη.

(παύση)

Φίλος: Άντε γαμήσου.

Σκοτάδι

Σκηνή 3^η

Παρόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Γυναίκα: Ήταν ένα σακίδιο. Στρατιωτικό.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Γυναίκα: Δεν ήταν δικό του. Είχα ετοιμάσει τις αποσκευές του η ίδια, θα το θυμόμουν. Δεν ξέρω τι έγιναν τα πράγματά του –όταν γύρισε είχε μαζί του μόνο αυτό. Ήταν φθαρμένο, γεμάτο λάσπες και αίματα. Θέλησα να το τακτοποιήσω, αλλά δεν μί άφησε. *(παύση)* Ήταν εξαγριωμένος, πρώτη φορά τόν είδα έτσι. Μόλις πήγα να το πάρω, μού έπιασε το χέρι από τον καρπό και το γύρισε –σχεδόν έκλαψα απ’ τον πόνο. Κλείδωσε τον σάκο σ’ ένα ντουλάπι και μού είπε ότι, αν τολμήσω να τόν ακουμπήσω, θα μί σκοτώσει. Φοβήθηκα. *(παύση)* Ο άντρας που επέστρεψε ήταν ένας άλλος. Δεν θυμάμαι πολύ καθαρά εκείνη τη μέρα, αλλά μού φάνηκε πως είχε αλλοιωθεί και στην όψη.

Ανακριτής: Στη συνέχεια;

Γυναίκα: Βρήκαμε... ή μάλλον... προσπαθήσαμε να βρούμε έναν ρυθμό κοινής ζωής.

Ανακριτής: Δηλαδή;

Γυναίκα: Είχε περάσει πολύς καιρός. Γίναμε ξένοι.

(παύση)

Γυναίκα: Άρχισε να πίνει. Από το πρωί που ξυπνούσε. Σπάνια πια είχε καθαρό μυαλό, είχαμε πάψει σχεδόν να μιλάμε.

Ανακριτής: Πότε επέστρεψε στην εφημερίδα;

Γυναίκα: Δεν επέστρεψε.

Ανακριτής: Προσέξτε. Η ψευδομαρτυρία διώκεται ποινικά...

Γυναίκα: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε.

Ανακριτής: Γνωρίζουμε ότι εργάστηκε ξανά ως φωτορέπορτερ.

Γυναίκα: Για λίγο. Έκανε χάρη σε κάποιον φίλο. Τού χρωστούσε, είπε. Κάποια παλιά ιστορία... Δεν ξέρω.

Ανακριτής: Μάλιστα. Συνεχίστε.

Γυναίκα: Ήταν ένας άλλος. *(παύση)* Ένας άλλος άνθρωπος. Τα είχε χάσει όλα.

(παύση)

Ανακριτής: Πολλοί όμως τόν ακολουθούσαν φανατικά. Κάθε μέρα που περνούσε, γίνονταν όλο και περισσότεροι. Άντρες, γυναίκες, ακόμα και μαθητές! Γνωρίζετε πόσα σκάνδαλα ξέσπασαν; Πόσα εγκλήματα σε βάρος της τάξης, του κράτους, για να ξεπλυθεί το αίμα των κρίνων;

(παύση)

Γυναίκα: Γνωρίζω.

(παύση)

Ανακριτής: Πότε βρήκατε τις φωτογραφίες;

Γυναίκα: Περίπου έξι μήνες αφότου επέστρεψε. Ένα βράδυ τσακωθήκαμε άσχημα κι έφυγε απ' το σπίτι.

Ανακριτής: Για ποιον λόγο;

(παύση)

Γυναίκα: Δεν θυμάμαι.

(παύση)

Ανακριτής: Συνεχίστε.

Γυναίκα: Ήμουν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, ένιωθα θυμό. Αφόρητο θυμό. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε, το είδα σαν ένα είδος εκδίκησης –

Ανακριτής: Αλλά δεν θυμάστε τον λόγο του καυγά...

(παύση)

Γυναίκα: Όχι.

Ανακριτής: Συνεχίστε.

Γυναίκα: Έσπασα το ντουλάπι και πήρα τον σάκο. Δεν άνοιξα καν το φερμουάρ, ξεκίνησα να τόν σκίζω με το μαχαίρι της κουζίνας. Τα πράγματα σκόρπισαν στο πάτωμα, τα μάτια μου ήταν θολά, δεν έβλεπα μπροστά μου. Ένα χαρτί σιάλωσε στο μανίκι του πουλόβερ μου. Το τράβηξα με φόρα για να το πετάξω και τότε τήν είδα. Ήταν μια γυναίκα. Το μισό της πρόσωπο ήταν λιωμένο, δεν καταλάβαινες αν υπήρχε μάτι, μάγουλο, δόντια... Όλα ήταν μια μάζα. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε. Γύρισα το βλέμμα μου στο πάτωμα. Ήταν δεκάδες. Όλες γυναίκες, όλες νεκρές.

(παύση)

Ανακριτής: Είστε χλωμή. Πιείτε λίγο νερό.

Γυναίκα: Είμαι καλά.

Ανακριτής: Είπατε στον άντρα σας ότι βρήκατε τις φωτογραφίες;

Γυναίκα: Τis είδε όταν γύρισε στο σπίτι. Τα άφησα όλα όπως ήταν, δεν μάζεψα τίποτα.

Ανακριτής: Προφανώς, δεν πραγματοποίησε την απειλή του...

Γυναίκα: Όχι. Όπως βλέπετε, είμαι ακόμα ζωντανή.

Ανακριτής: Πώς αντέδρασε;

Γυναίκα: Άσχημα.

Ανακριτής: Δηλαδή;

(παύση)

Γυναίκα: Μέ φέρνετε σε δύσκολη θέση. Η προσωπική μου ζωή δεν έχει σχέση με την υπόθεσή σας.

(παύση)

Ανακριτής: Ο αγνοούμενος; Γνώριζε τα προβλήματα που είχατε με τον άντρα σας;

(παύση)

Γυναίκα: Δεν ξέρω.

(παύση)

Ανακριτής: Μάλιστα.

(παύση)

Ανακριτής: Δεν γνωρίζατε, λοιπόν, ότι ο άντρας σας είχε τραβήξει εκείνες τις φωτογραφίες.

Γυναίκα: Όχι. Ήξερα πως ο άντρας μου πολέμησε μόνο ως στρατιώτης. Στα γράμματα που μου έστειλε, δεν αναφέρθηκε ποτέ σε κάτι τέτοιο.

Ανακριτής: Δεν πήγε καθόλου το μυαλό σας; Ο άντρας σας ήταν φωτορεπόρτερ.

Γυναίκα: Το όνομα ήταν διαφορετικό. Και ο γραφικός χαρακτήρας. Στην πίσω πλευρά της κάθε φωτογραφίας ήταν γραμμένη η φράση «Για να μην ξεχνάς», η ημερομηνία και το όνομα της γυναίκας. Δεξιά, στο κάτω μέρος, υπήρχε κι ένα αντρικό όνομα, προφανώς του ανθρώπου που τραβήξε τη φωτογραφία. Αλλά δεν ήταν το όνομα του άντρα μου.

Ανακριτής: Άρα, από εμάς μάθατε ότι ο άνθρωπος που τραβήξε τις φωτογραφίες και ο άντρας σας είναι το ίδιο πρόσωπο...

Γυναίκα: Ναι.

Ανακριτής: Και πώς νιώσατε;

(παύση)

Γυναίκα: Εξαπατημένη.

Σκοτάδι

Σκηνή 4^η

Παρελθόν. Σπίτι φωτογράφου, αργά τη νύχτα.

Σκοτάδι

Φωτογράφος: Τήν πήδηξες;

Φίλος: Ορίστε;

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Φωτογράφος: Τη γυναίκα μου. Τήν πήδηξες;

(παύση)

Φίλος: Τρελάθηκες; Τι είναι αυτά που λες;

Φωτογράφος: Έχω παρατηρήσει πώς τήν κοιτάζεις.

(παύση)

Φωτογράφος: Έλειψα πολύν καιρό.

Φίλος: Μην πίνεις άλλο.

Φωτογράφος: Είναι το πρώτο για απόψε. *(παύση)* Δεν έχεις άδικο... Είναι πολύ όμορφη.

Φίλος: Άσ' το κάτω επιτέλους αυτό το ποτήρι!

Ο φίλος προσπαθεί να πάρει το ποτήρι. Ο φωτογράφος τόν ακινητοποιεί στον καναπέ. Πιέζει το στήθος του άντρα με το γόνατό του, ο φίλος δυσκολεύεται να αναπνεύσει.

Φωτογράφος: Πραγματικά πολύ όμορφη. Αλλά δεν μπορώ να τήν αγγίξω πια. Μόνο για τήν πονέσω. Σίγουρα εύχεται να είχα πεθάνει, να μην είχα γυρίσει ποτέ πίσω.

Ο φίλος βγάζει έναν ήχο πόνου. Ο φωτογράφος τόν πιέζει ακόμα περισσότερο.

Φωτογράφος: Πιστεύω ότι θα με παρατήσει. Θα φύγει. Λες να έρθει μαζί σου;

Ο φωτογράφος πιέζει ακόμα πιο πολύ. Ο φίλος προσπαθεί να τόν σπρώξει από πάνω του.

Φωτογράφος: Δεν μού είπες τελικά; Τήν πήδηξες;

(παύση) Ο φίλος καταφέρνει να σπρώξει τον φωτογράφο από πάνω του. Εκείνος πέφτει στο πάτωμα και γελάει.

Φίλος: Καλύτερα να φύγω. Θα έρθω μια άλλη φορά που θα είσαι ξεμέθυστος. Αν έρθω...

Φωτογράφος: Περίμενε! Περίμενε! Ούτε μια πλάκα δεν μπορούμε να κάνουμε; Ως άντρες; Είχα ξεχάσει πόσο γελοία έκφραση παίρνεις όταν φοβάσαι!

Ο φίλος τόν αγνοεί και παίρνει το παλτό του για να φύγει.

Φωτογράφος: Μείνε. Περνάω δύσκολα.

(μεγάλη παύση) Ο φωτογράφος σηκώνεται και βάζει ένα ποτό, ο φίλος στέκεται στην πόρτα.

Φίλος: Βάλε μού κι εμένα ένα.

Ο φωτογράφος βάζει ένα ποτό στον φίλο του.

Φωτογράφος: Δεν είμαι μεθυσμένος, στ' ορμίζομαι.

Φίλος: Γιατί το είπες αυτό;

Φωτογράφος: Ποιο;

Φίλος: Για τη γυναίκα σου.

(παύση)

Φωτογράφος: Μια πλάκα ήταν...

Φίλος: Δεν γέλασα καθόλου.

(παύση)

Φωτογράφος: Συγγνώμη.

Φίλος: Άλλαξες.

(παύση)

Φίλος: Άλλαξες πολύ. Απόμη και στην όψη. Κοίτα πως είσαι. Αποστεωμένος, αζύριστος, σκληρό βλέμμα, σαν ασκητής και εγκληματίας μαζί.

Φωτογράφος: Να σουβάλω άλλο ένα;

Φίλος: Όχι.

- Φωτογράφος: Τι γίνεται στην εφημερίδα;
- Φίλος: Μην αλλάζεις κουβέντα...
- Φωτογράφος: Πες μου.
- Φίλος: Τι θες να μάθεις;
- Φωτογράφος: Τι έγραφαν για τον πόλεμο;
- Φίλος: Τα γνωστά. Κτηνωδία, εκατομμύρια θύματα, παιχνίδια ισχυρών...
- Φωτογράφος: Τι άλλο;
- Φίλος: Τι άλλο... Μίλησαν κάποια πολιτικά πρόσωπα, άνθρωποι που συμμετείχαν στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, ορισμένα άρθρα και φωτογραφίες από τους ανταποκριτές... Εσύ; Γιατί δεν δέχτηκες να μιλήσεις;
- Φωτογράφος: Δεν ήθελα. Δεν είχα κάτι σημαντικό να πω.
- Φίλος: Ο Αρχισυντάκτης έχει άλλη άποψη.
- Φωτογράφος: Δεν μέ αφορά η άποψη του Αρχισυντάκτη.
- Φίλος: Μού είπαν ότι παραιτήθηκες, είναι αλήθεια;
- Φωτογράφος: Ναι.
- Φίλος: Τι να πω... Εσύ ξέρεις. Ίσως είναι καλύτερα έτσι. Στην κατάσταση που βρίσκεσαι, δύσκολα θα συνεργαζόταν κάποιος μαζί σου.
- (παύση)
- Φίλος: Για τις φωτογραφίες; Έμαθες;

- Φωτογράφος: Ποιες φωτογραφίες;
- Φίλος: Των νεκρών γυναικών.
- Φωτογράφος: Όχι.
- Φίλος: Φαίνεται πως κάποιος φέρθηκε πιο έξυπνα από σένα στον πόλεμο.
- Φωτογράφος: Τι εννοείς;
- Φίλος: Κάποιος πολεμικός ανταποκριτής τραβούσε φωτογραφίες θύματα του πολέμου αμέσως μετά τον θάνατό τους. Μόνο γυναίκες. Τίς έστειλε παντού. Η κοινή γνώμη συγκλονίστηκε. Ήταν μεγάλη η συμβολή του στην λήξη αυτής της ιστορίας. Αλήθεια δεν ήξερες τίποτα;
- Φωτογράφος: Πρώτη φορά το ακούω. Ποιος είναι αυτός; Μίλησε στον Τύπο;
- Φίλος: Όχι. Γη και ουρανό έχουμε κινήσει να τόν βρούμε. Φαντάζεσαι τι έχει να γίνει, αν εμφανιστεί; Θα τού αποδώσουν τιμές ήρωα! Μεγάλη δόξα! Εσύ, γιατί δεν έστειλες υλικό; Φωτορεπόρτερ είσαι. Και μάλιστα από τους πιο γνωστούς.
- (παύση)
- Φωτογράφος: Φωτογραφίες... Αποτύπωση του φωτός για μια στιγμή. Σήμερα, κοιτούσα κάτι παλιές. Οικογενειακές. Είχα σχεδόν ξεχάσει το πρόσωπο της μάνας μου. Σ' τήν έχω δείξει ποτέ; Ήταν όμορφη. Λευκό δέρμα, μαύρα μαλλιά, σκούρα μάτια... Τίς έκαψα στο τζάκι. Εγώ με τα είδωλα, τελείωσα.
- Φίλος: Τι στο διάολο έγινε εκεί κάτω;

(παύση)

Φωτογράφος: Βλέπω την ομορφιά γύρω μου και σασιίζω. Σαν να μην έχω αντικρίσει τίποτα όμορφο στη ζωή μου. Ποτέ. Ούτε κι εκείνη μπορώ. Όταν κάνουμε έρωτα, κρατάω το πρόσωπό της μακριά από το δικό μου. Πολλές φορές, τή γυρίζω και τήν αναγκάζω να κοιτάζει στο πάτωμα. Θέλω να είμαι σίγουρος ότι τα βλέμματά μας δεν θα διασταυρωθούν καθόλου.

Φίλος: Είσαι τρελός! Τι είναι αυτά που κάνεις; Πώς κοιτάζεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη;

(παύση)

Φωτογράφος: Δεν τόν κοιτάζω. Σού είπα. Εγώ με τα είδωλα, τελείωσα.

Σκοτάδι

Σκηνή 5^η

Παρόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Εξαπατημένη;

Γυναίκα: Μάλιστα.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Ανακριτής: Νομίζω ότι είστε λίγο υπερβολική.

Γυναίκα: Μην με ειρωνεύεστε...

Ανακριτής: Με παρεξηγήσατε, δεν σάς ειρωνεύομαι καθόλου. Αλλά το ζήτημα είναι κάπως *ιδιαίτερο*...

Γυναίκα: *Ιδιαίτερο*...

Ανακριτής: Ναι. Πόσο εύκολο θα ήταν για τον άντρα σας να σάς αποκαλύψει κάτι τέτοιο; Εσείς στη θέση του; Θα το κάνατε;

(Παύση)

Γυναίκα: Δεν ξέρω. *(παύση)* Μάλλον, όχι.

(παύση)

- Ανακριτής: Πώς ήταν η ζωή με τον άντρα σας;
- Γυναίκα: Σάς είπα, επέστρεψε εντελώς διαφορετικός. Προσπαθήσαμε.
- Ανακριτής: Αλλά δεν τα καταφέρατε.
- Γυναίκα: Όχι.
- Ανακριτής: Γιατί;
- Γυναίκα: Τι ερώτηση είναι αυτή; Σάς είπα, επέστρεψε διαφορετικός!
- Ανακριτής: Δηλαδή.
- Γυναίκα: Μα σάς το έχω ήδη αναφέρει, σάς παρακαλώ! Είναι προσωπικό μου θέμα! Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει με την εξαφάνιση του –
- Ανακριτής: Δεν χρειάζεται να καταλαβαίνετε. Για άλλον λόγο είστε εδώ.
- Γυναίκα: Αν δεν έχετε άλλες ερωτήσεις σχετικά με τον αγνοούμενο, καλύτερα να πηγαίνω.

(παύση) Η γυναίκα σηκώνεται και παίρνει τα πράγματά της. Ο ανακριτής παραμένει καθισμένος στο γραφείο του. Η γυναίκα πηγαίνει στην πόρτα του γραφείου.

- Γυναίκα: Έχετε κλειδώσει; Τι συμβαίνει; Είμαι υπό κράτηση;! Δεν καταλαβαίνω, μου είπατε ότι –
- Ανακριτής: Δεν έχουμε τελειώσει ακόμα. Θα φύγετε όταν το πω εγώ.

(παύση)

Ανακριτής: Καθίστε.

Γυναίκα: Δεν έχετε δικαίωμα να με κρατάτε! Θέλω να μιλήσω με κάποιον ανώτερό σας, ποιος είναι ο υπεύθυνος εδώ;

Ανακριτής: Εγώ είμαι ο υπεύθυνος εδώ.

(παύση)

Ανακριτής: Το όνομά σας συμπεριλαμβάνεται στη λίστα των υπόπτων για την εξαφάνιση του φίλου σας.

Γυναίκα: Δεν ήταν φίλος μου!

Ανακριτής: Έστω. Του φίλου του άντρα σας.

Γυναίκα: Αυτή, λοιπόν, είναι η συζήτηση ρουτίνας!

Ανακριτής: Είναι. Συνήθως δεν κάνουμε τόσο παρεΐστινες ανακρίσεις. Αλλά για μια όμορφη γυναίκα σαν εσάς...

Γυναίκα: Άντε στον διάολο!

Ανακριτής: Κάτσε κάτω!

(παύση) Η γυναίκα επιστρέφει στη θέση της. Ο ανακριτής πίνει λίγο από το νερό που έχει μπροστά του.

Ανακριτής: Λοιπόν, πού είχαμε μείνει;

(παύση)

Γυναίκα: Δεν θυμάμαι.

(παύση)

- Ανακριτής: Έχω προσέξει πως έχετε προβλήματα με τη μνήμη σας.
- Γυναίκα: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε.
- Ανακριτής: Την ημέρα που βρήκατε τις φωτογραφίες, είπατε πως είχατε τσακωθεί με τον άντρα σας κι εκείνος έφυγε από το σπίτι. Γιατί;
- Γυναίκα: Δεν θυμάμαι.
- Ανακριτής: Κάντε μια προσπάθεια.
- Γυναίκα: Σάς είπα. Δεν θυμάμαι. Τσακωνόμασταν συνεχώς. Συχνά με ασήμαντες αφορμές.
- Ανακριτής: Σάς χτυπούσε;

(παύση)

- Γυναίκα: Όχι.
- Ανακριτής: Μάλιστα. (παύση) Από τα λεγόμενά σας, βέβαια, καταλαβαίνω πως ο άντρας σας ήταν ιδιαίτερα βίαιος... Αφότου επέστρεψε τουλάχιστον.
- Γυναίκα: Λεκτικά μόνο.
- Ανακριτής: Δηλαδή.
- Γυναίκα: Έπινε πολύ. Μού μιλούσε άσχημα. Γενικά, ο τρόπος σκέψης του άλλαξε. Αντίστοιχα και η συμπεριφορά του.
- Ανακριτής: Με τους φίλους του; Τους οικείους του;
- Γυναίκα: Δεν είχε σχέσεις. Κανείς δεν ήθελε επαφές μαζί του –μαζί μας. Εκτός από τον αγνοούμενο.

- Ανακριτής: Οι γονείς του;
- Γυναίκα: Τούς έχασε μικρός, είχε μόνο φωτογραφίες.
- Ανακριτής: Άρα, η συμπεριφορά του άντρα σας σας απομόνωσε κοινωνικά.
- Γυναίκα: Ναι.
- Ανακριτής: Σάς ενοχλούσε αυτό;
- Γυναίκα: Αρκετά. Άλλαξε ο τρόπος ζωής μου –ζωής μας. Αλλά ήταν καλύτερα έτσι και για μάς και για τους άλλους. Κυρίως για τους άλλους.
- Ανακριτής: Γιατί το λέτε αυτό;
- Γυναίκα: Εξαιτίας των Κρίνων. Δεκάδες άνθρωποι μάς χτυπούσαν την πόρτα κάθε μέρα, ήθελαν να τόν γνωρίσουν από κοντά. Όταν εκείνος δεν δεχόταν να τούς δει, πολλές φορές έκαναν φασαρίες. Δεν θέλαμε οι δικοί μας άνθρωποι να έχουν προβλήματα. Να επηρεαστούν απ' αυτήν την ιστορία.
- Ανακριτής: Δεν άρεσε αυτή η κατάσταση στον άντρα σας; Ενέπνευσε μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων να τόν ακολουθήσει, να υιοθετήσει τον τρόπο ζωής του, να τόν θαυμάσει σαν Θεό! Ο καθένας θα κολακευόταν. Θα θεωρούσε τον εαυτό του σημαντικό.
- Γυναίκα: Καθόλου. Τόν έφερε σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν ήταν κάτι που προκάλεσε ο ίδιος. Τουλάχιστον, όχι με τη θέλησή του.
- Ανακριτής: Εσείς; Ήρθατε σε δύσκολη θέση; Ή μήπως αρχίσατε να νιώθετε κι εσείς σημαντική;
- Γυναίκα: Τι είναι αυτά που λέτε; Γνωρίζετε πολύ καλά τι συνέβη. Με κυνήγησαν, έσπασαν με πέτρες τα τζάμια του σπιτιού μου, δολοφόνησαν τον άντρα μου!

Ανακριτής: Τον πρώην άντρα σας... (παύση) Τα γνωρίζω αυτά και, ειλικρινά, λυπάμαι. Πολύ άδοξο τέλος για έναν ήρωα...

(παύση)

Ανακριτής: Πόσων ετών είστε; Τριάντα εφτά;

Γυναίκα: Τριάντα έξι.

Ανακριτής: Δεν έχετε παιδιά;

Γυναίκα: Όχι.

Ανακριτής: Γιατί; Δεν θέλατε; Λόγω της κατάστασης, εννοώ...

(παύση)

Γυναίκα: Δεν μπορούσα να κάνω.

Σκοτάδι

Σκηνή 6^η

Παρελθόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Μην μέ κάνεις να χάσω την ψυχραιμία μου! Γνωρίζουμε τα πάντα, καλό είναι να συνεργαστείς.

Φωτογράφος: Δεν καταλαβαίνω.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Ανακριτής: Δεν καταλαβαίνεις;

Φωτογράφος: Όχι.

Ανακριτής: Ας τα πάρουμε ξανά από την αρχή, λοιπόν...

(παύση)

Ανακριτής: Εργάστηκες ως φωτορεπόρτερ για περισσότερα από δέκα χρόνια.

Φωτογράφος: Ναι.

Ανακριτής: Έγινες γνωστός μέσα από τη συμμετοχή σου σε επικίνδυνα ρεπορτάζ, που ελάχιστοι συνάδελφοί σου θα δέχονταν να κάνουν.

Φωτογράφος: Ναι.

Ανακριτής: Φαίνεται πως είσαι ένας άνθρωπος που αφήφά τους κινδύνους.

Φωτογράφος: Έτσι φαίνεται.

(παύση)

Ανακριτής: Συμμετείχες στον πόλεμο για δύο χρόνια, περίπου, και επέστρεφες λίγο πριν τη λήξη του.

Φωτογράφος: Ναι.

Ανακριτής: Μόνο ως στρατιώτης.

Φωτογράφος: Ναι.

Ανακριτής: Χωρίς να χρησιμοποιήσεις την ιδιότητα του φωτορεπόρτερ.

Φωτογράφος: Χωρίς.

Ανακριτής: Και περιμένεις να το πιστέψω.

Φωτογράφος: Ναι.

Ανακριτής: Μέ περνάς για ηλίθιο;

Φωτογράφος: Πρέπει να απαντήσω και σ' αυτή την ερώτηση;

(παύση)

Ανακριτής: Άσε τις εξυπνάδες.

Φωτογράφος: Συγγνώμη.

Ανακριτής: Τι γνωρίζεις για τις φωτογραφίες των γυναικών;

Φωτογράφος: Τίποτα.

Ανακριτής: Δύο χρόνια έμεινες στο μέτωπο, δεν μπορεί να μην έπεσε κάτι στην αντίληψή σου.

Φωτογράφος: Δεν γνώριζα τίποτα. Μόλις επέστρεψα έμαθα την ύπαρξή τους.

Ανακριτής: Πώς το έμαθες;

Φωτογράφος: Από έναν φίλο. Δημοσιογράφο.

Ανακριτής: Μάλιστα. Τι σου είπε ο φίλος σου;

Φωτογράφος: Ότι υπήρξαν κάποιες φωτογραφίες νεκρών γυναικών, θυμάτων του πολέμου, που διέρρησαν στον Τύπο. Έφαχναν να βρουν τον άνθρωπο που τις τράβηξε, αλλά δεν μπορούσαν να τον εντοπίσουν. Από 'κει και πέρα δεν ξέρω τι έγινε, δεν μ' ενδιαφέρει το ζήτημα. Εξάλλου, έχω πάψει πλέον να κάνω αυτή τη δουλειά.

(παύση) Ο ανακριτής δείχνει στον φωτογράφο μια εφημερίδα.

Ανακριτής: Κι αυτό; Τι είναι; Η ημερομηνία του ρεπορτάζ είναι κοντινή, πριν δεκαπέντε μέρες.

(παύση)

Φωτογράφος: Είχα μια υποχρέωση σε έναν παλιό φίλο.

Ανακριτής: Θέλω να πιστέψω στην εντιμότητά σου. (μικρή παύση) Αλλά δεν με βοηθάς...

(παύση)

Ανακριτής: Έχουμε κάποια στοιχεία στα χέρια μας. Γνωρίζουμε ότι εσύ τράβηξες τις φωτογραφίες. Δεν έχει νόημα να το αρνείσαι.

Φωτογράφος: Δεν έχω καμία σχέση μ' αυτή την υπόθεση. Ούτε καν το ίδιο όνομα με τον φωτογράφο.

Ανακριτής: Γι' αυτό βρίσκεσαι εδώ. Για πλαστοπροσωπία.

Φωτογράφος: Τότε γιατί δεν με συλλαμβάνετε; Αφού έχετε τα στοιχεία.

Ανακριτής: Θέλω την ομολογία.

Φωτογράφος: Άδικος κόπος. Δεν είμαι ο άνθρωπος που ψάχνετε. Ζω εδώ όλη μου τη ζωή. Όλοι ξέρουν ποιος είμαι, πώς ζούσα... (παύση) Πώς ζω...

(παύση)

Ανακριτής: Πώς ζεις... Μεγάλο πρόβλημα μάς έχει δημιουργήσει αυτό το... «πώς ζεις». Προχθές, κάποια μέλη των Κρίνων έβαλαν φωτιά στο γραφείο ενός Υπουργού και την προηγούμενη εβδομάδα, μια ομάδα μαθητών αρνήθηκε να παρακολουθήσει τον καθιερωμένο εκκλησιασμό, προκαλώντας φασαρίες. Τα γνωρίζεις αυτά;

Φωτογράφος: Όχι.

(παύση)

Ανακριτής: Έχεις οικογένεια;

Φωτογράφος: Ήμουν παντρεμένος. Χώρισα πρόσφατα.

Ανακριτής: Γιατί;

Φωτογράφος: Ας πούμε, ασυμφωνία χαρακτήρων.

Ανακριτής: Με την πρώην γυναίκα σου; Έχετε επαφές;

Φωτογράφος: Ελάχιστες, μόνο όταν είναι απαραίτητο. (παύση) Θα ήθελα να τήν αφήσετε έξω απ' αυτή την ιστορία.

Ανακριτής: Αυτό θα το αποφασίσουμε εμείς. (παύση) Παιδιά; Έχετε;

Φωτογράφος: Όχι.

Ανακριτής: Γιατί;

Φωτογράφος: Δεν θέλαμε. Ο γάμος μας είχε προβλήματα, η απουσία μου για δύο χρόνια έκανε τα πράγματα χειρότερα. Γίναμε ξένοι.

Ανακριτής: Οι γονείς σου;

Φωτογράφος: Έχουν πεθάνει.

Ανακριτής: Με τα Κρίνα; Ποιες είναι οι σχέσεις σου;

Φωτογράφος: Δεν έχω καμία σχέση μ' αυτό, δεν ξέρω πως ξεκίνησε. Έρχονται κάποιοι άνθρωποι κατά καιρούς στο σπίτι μου να με γνωρίσουν από κοντά. Κάποιοι μού πρότειναν να μιλήσω σε συγκεντρώσεις που κάνουν, αλλά δεν δέχτηκα. Προσπαθώ να τούς αποφύγω, αλλά δεν είναι πάντα δυνατό.

Ανακριτής: Να τούς αποφύγεις; Γιατί; Σέ θαυμάζουν...

Φωτογράφος: Δεν είμαι άξιος θαυμασμού. Δεν είμαι άξιος για τίποτα.

Ανακριτής: Αυτό θα το δούμε...

(παύση)

Ανακριτής: Προς το παρόν είσαι ελεύθερος, μπορείς να φύγεις.

Φωτογράφος: Νόμιζα ότι –

Ανακριτής: Θα τα ξαναπούμε σύντομα. Μην ξεχνάς ότι σε παρακολουθούμε στενά.

Φωτογράφος: Θα το έχω υπ' όψη μου.

Σκοτάδι

Σκηνή 7^η

Παρελθόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Από 'σάς, λοιπόν, έμαθε για τις φωτογραφίες των γυναικών.

Φίλος: Μάλιστα, από μένα.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Ανακριτής: Τι τού είπατε δηλαδή;

Φίλος: Μέ ρώτησε τι γίνεται στην εφημερίδα, τι έγραψαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Τού είπα ό,τι γνώριζα και αναφέρθηκα και στις φωτογραφίες.

Ανακριτής: Το να ήξερε ήδη κάτι σχετικά με τις φωτογραφίες; Το αποκλείετε;

Φίλος: Δεν αντιλήφθηκα κάτι τέτοιο. Εγώ το ανέφερα, εκείνος δεν γνώριζε τίποτα. Το άκουσε πρώτη φορά από 'μένα. Βέβαια, δεν μπορώ να είμαι και σίγουρος... Μού έκανε μάλιστα εντύπωση πως δεν τράβηξε κι ο ίδιος φωτογραφίες εκείνητην περίοδο.

Ανακριτής: Τόν ρωτήσατε γιατί;

Φίλος: Ναι, αλλά δεν μού έδωσε συγκεκριμένη απάντηση.

- Ανακριτής: Δηλαδή;
- Φίλος: Κατάλαβα ότι δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτό. *(παύση)* Δεν επέμεινα περισσότερο.
- Ανακριτής: Γιατί να μην θέλει να μιλήσει σε εσάς; Απ' όσο γνωρίζω, είστε στενοί φίλοι.
- Φίλος: Ναι, είμαστε. Δηλαδή, ήμασταν...
- Ανακριτής: Δεν έχετε σχέσεις πια;
- Φίλος: Έχουμε, αλλά οι επαφές μας έχουν... αραιώσει.
- (παύση)*
- Ανακριτής: Δουλεύατε μαζί. Σωστά;
- Φίλος: Ναι. Ήμασταν συνάδελφοι, δουλεύαμε στην ίδια εφημερίδα και, μάλιστα, είχαμε συνεργαστεί και σε κάποια ρεπορτάζ.
- Ανακριτής: Ναι, το γνωρίζω αυτό. Δεν συνεργάζεστε πια;
- Φίλος: Όχι. Παραιτήθηκε από την εφημερίδα, σχεδόν αμέσως μόλις επέστρεψε.
- Ανακριτής: Μίλησε στον Τύπο; Δεν βρήκαμε κάτι σχετικό.
- Φίλος: Ο Αρχισυντάκτης τού είχε ζητήσει να μιλήσει δημόσια για την εμπειρία του, αλλά εκείνος δεν δέχτηκε. Ξέρετε, πολλοί ανταποκριτές μίλησαν στον Τύπο όταν επέστρεψαν, αλλά εκείνος...
- Ανακριτής: Για ποιον λόγο;
- Φίλος: Δεν ήθελε, δεν είχε τίποτε να πει. *(παύση)* Βέβαια, ίσως καλύτερα...

Ανακριτής: Γιατί το λέτε αυτό;

(παύση)

Φίλος: Η συμπεριφορά του ήταν κάπως... περίεργη.

Ανακριτής: Τι εννοείτε; Ήταν αγενής;

(παύση)

Φίλος: Ναι, και αυτό... Αλλά... (παύση) Ήταν αλλιώς. Δηλαδή... Δεν ξέρω...

Ανακριτής: Αλλιώς; Πώς αλλιώς;

(παύση)

Φίλος: Διαφορετικός. Επέστρεψε διαφορετικός. Ακόμα και στην όψη. Δεν ξέρω τι ακριβώς τού συνέβη, δεν μπορώ να φανταστώ πώς ήταν η κατάσταση εκεί, αλλά όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά, αφότου επέστρεψε, ένιωσα ότι αντίκριζα έναν ξένο. Γνωρίζομαστε πάνω από δέκα χρόνια, απ' όταν πρωτοήρθε στην εφημερίδα. (παύση) Ξέρετε, είμαι ένας πολύ μοναχικός άνθρωπος, με ελάχιστους φίλους. (παύση) Για μένα ήταν κάτι σαν συγγενής, ίσως και κάτι παραπάνω. Τόν θαύμαζα πολύ. Τόν σεβόμουν περισσότερο. Για την τόλμη του, για τις αξίες του, την ευγένεια του χαρακτήρα του... Σπάνιος άνθρωπος. Καθαρός.

Ανακριτής: Τι άλλαξε τώρα;

Φίλος: Όλα. Είναι ένας άλλος άνθρωπος πια. Ένας βίαιος άνθρωπος. (παύση) Μού προκάλεσε αποστροφή. Και ντροπή.

Ανακριτής: Γιατί;

(παύση)

Φίλος: Συνέβη κάτι μεταξύ μας... Δεν έχει σημασία... Μια άτυχη στιγμή...

Ανακριτής: Τι συνέβη;

Φίλος: Σάς είπα, δεν έχει σημασία... Θα ήθελα να μην...

Ανακριτής: Θα ήθελα να ξέρω, για μάς ίσως είναι σημαντικό. (παύση) Δεν χρειάζεται να έρχεστε σε δύσκολη θέση, μια απλή κουβέντα κάνουμε, δεν σας κατηγορούμε για κάτι. Προσπαθούμε μόνο να βρούμε τη λύση σ' ένα πρόβλημα.

Φίλος: Πρόβλημα; Τι πρόβλημα;

Ανακριτής: Θα φτάσουμε κι εκεί. (παύση) Αν δεν έχετε αντίρρηση, θα προτιμούσα να μιλάμε στον ενικό. Νομίζω πως οι τυπικότητες μεταξύ μας είναι περιττές. Όπως σου είπα, μια απλή κουβέντα κάνουμε. Ας πούμε... σαν δυο καλοί φίλοι.

(παύση)

Φίλος: Ναι, φυσικά. Όπως θέλεις.

Ανακριτής: Σ' ακούω, λοιπόν. Τι συνέβη μεταξύ σας;

Φίλος: Την ημέρα που πήγα να τόν επισκεφτώ, είχαμε έναν έντονο καυγά. Μού επιτέθηκε, δηλαδή... μέ χτύπησε. Με ακινητοποίησε στον καναπέ και μέ πίεζε δυνατά στο στήθος με το γόνατό του. Δεν μπορούσα να πάρω ανάσα, έκανε σαν τρελός, νόμιζα θα μέ σκότωνε.

Ανακριτής: Πώς; Έτσι ξαφνικά;

Φίλος: Ναι, στα καλά καθούμενα! Μού έλεγε και κάτι ασυναρτησίες... Ήταν μεθυσμένος...

Ανακριτής: Δηλαδή;

(παύση)

Φίλος: Να... Μέ ρωτούσε αν... αν με τη γυναίκα του... Όσο εκείνος έλειπε... Αν... Καταλαβαίνεις...

Ανακριτής: Όχι.

Φίλος: Αν είχαμε... σχέσεις...

Ανακριτής: Είχατε;

Φίλος: Όχι βέβαια! Είναι δυνατόν να έκανα ποτέ κάτι τέτοιο;

Ανακριτής: Φαντάζομαι πως όχι. Οι πολύ μοναχικοί άνθρωποι δεν κάνουν τέτοια.

(παύση)

Ανακριτής: Με τη γυναίκα του; Πώς ήταν οι σχέσεις τους; Έτσι συμπεριφερόταν και σε 'κείνη;

Φίλος: Ναι. Ήταν βίαιος μαζί της, τή χτυπούσε. (παύση) Έμαθα πως χώρισαν.

(παύση)

Ανακριτής: Για τις φωτογραφίες τι άλλο ξέρεις;

Φίλος: Τίποτα περισσότερο απ' ό,τι εσείς.

Ανακριτής: Άσε μάς εμάς. Εσύ θέλω να μού πεις τι ξέρεις.

Φίλος: Αυτά που σου είπα... Που είπα και σε 'κείνον δηλαδή... Ότι κάποιος πολεμικός ανταποκριτής τραβούσε φωτογραφίες θύματα του πολέμου, γυναίκες, αμέσως μετά τον θάνατό τους και τις διοχέτευσε στον Τύπο. Κι εγώ έτσι έμαθα την ύπαρξή τους, δεν γνωρίζω τίποτα παραπάνω.

(παύση) Ο ανακριτής δίνει μια εφημερίδα στον φίλο.

Ανακριτής: Το ρεπορτάζ αυτό, το γνωρίζεις;

(παύση) Ο φίλος κοιτάζει την εφημερίδα προσεκτικά.

Φίλος: Ναι, βέβαια. Εμείς το βγάλαμε, πριν δεκαπέντε μέρες – μάλιστα συνεργάστηκε κι εκείνος. Στην αρχή, αρνήθηκε να το κάνει, είχε ήδη παραιτηθεί από την εφημερίδα, αλλά ο ρεπόρτερ είναι παλιός φίλος. Τού είχε μια υποχρέωση κι έτσι τελικά δέχτηκε να συνεργαστεί για μια τελευταία φορά. Αλλά δεν καταλαβαίνω – το ρεπορτάζ αυτό είναι άσχετο με τις φωτογραφίες. Αφορά σε μια ανθρωποκτονία, κάποιος –

Ανακριτής: Δες τη φωτογραφία της γυναίκας, χαμηλά στη σελίδα.

Φίλος: Ναι. Τή βλέπω.

Ανακριτής: Παρατηρείς κάτι ασυνήθιστο;

Φίλος: Όχι. Δεν ξέρω... Είναι χτυπημένη από σφαίρα, στην άκρη του δρόμου. Γνωρίζω ότι χτυπήθηκε πάνω σε κάποια συμπλοκή που έγινε εκεί, περνούσε τυχαία.

(παύση) Ο φίλος κοιτάζει ακόμα πιο προσεκτικά.

Φίλος: Όχι. Δεν βλέπω κάτι ασυνήθιστο.

Ανακριτής: Πάνω από τον αριστερό ώμο της γυναίκας είναι αφημένο ένα κρίνο. Όπως βλέπεις, δεν υπάρχει βλάστηση τριγύρω, μόνο τσιμέντα... Περίεργο δεν είναι;

Φίλος: Ναι! Έχεις δίκιο! Δεν το είχα προσέξει πριν... (παύση)
Μπορεί να ήταν δικό της, να το κρατούσε όταν –

Ανακριτής: Αυτή τη φωτογραφία; Τή γνωρίζεις;

(παύση) Ο ανακριτής ρίχνει πάνω στο τραπέζι μια φωτογραφία αρκετά φθαρμένη. Ο φίλος την παίρνει στα χέρια του και την κοιτάζει.

Φίλος: Τι είναι αυτό; Όχι, δεν γνωρ—... (παύση) Μην μου πεις ότι είναι –

Ανακριτής: Ναι.

Φίλος: Πού τή βρήκες;

Ανακριτής: Αυτό δεν σέ αφορά. (παύση) Κοίτα την. Χτυπημένη από σφαίρα, στο κεφάλι, πεταμένη στην άκρη του δρόμου, ημίγυμη, μ' ένα κρίνο αφημένο πάνω από τον αριστερό της ώμο...

(παύση)

Φίλος: Θες να πεις ότι... Αποκλείεται! (παύση) Το όνομα είναι διαφορετικό! Να, δες και μόνος σου!

Ανακριτής: Καταλαβαίνω την ταραχή σου. (παύση) Πιστεύουμε ότι ο φίλος σου είναι ο άνθρωπος που τραβούσε τις φωτογραφίες στον πόλεμο. Όπως πιθανόν γνωρίζεις, απ' αυτή την εικαστική παραξενιά του φωτογράφου πήρε το κίνημα των Κρίνων το όνομά του. Δεν μάς είχε τραβήξει την προσοχή, μέχρι που είδαμε τη φωτογραφία του ρεπορτάζ.

Φίλος: Δεν ξέρω τι να πω... Τα 'χω χαμένα... Γιατί όμως να κάνει το ίδιο και στη φωτογραφία του ρεπορτάζ; Δεν σιέφτηκε ότι θα ήταν μια κίνηση που, ίσως, τόν πρόδιδε; Ψάχνουμε πολύ καιρό να βρούμε τον ανταποκριτή και δεν υπάρχει κανένα στοιχείο. Κάποιος που ξέρει να κρύβεται τόσο καλά δεν μπορεί να φερθεί τόσο απερίσκεπτα... Θέλω να πω... Ίσως να είναι τυχαίο γεγονός... Δεν ξέρω... Σύμπτωση...

- Ανακριτής: Μπορεί. Γι' αυτό σέ έφερα εδώ σήμερα. Είσαι σοβαρός άνθρωπος, αξιόπιστος. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου.
- Φίλος: Τη βοήθειά μου; Τι μπορώ να κάνω εγώ;
- Ανακριτής: Θέλω να ψάξεις, να μάθεις, να μιλήσεις μαζί του. Εσένα θα σου πει –να τόν πιέσεις. Είναι πολύ σημαντικό να βρούμε μια άκρη σ' αυτή την ιστορία.
- Φίλος: Όχι, όχι! Δεν μπορώ να το κάνω αυτό! Είναι φίλος μου! Εγώ... Δηλαδή... Ακόμα κι έτσι να είναι τα πράγματα... Δεν –
- Ανακριτής: Είπες ότι αντίκρισες έναν ξένο...
- Φίλος: Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι –
- Ανακριτής: Γιατί όλο αυτό το μυστήριο; Γιατί από την αρχή δεν είπε ποιος είναι; Δεν έκανε κάτι κακό, το αντίθετο! Βοήθησε με τον τρόπο του να τελειώσει ο πόλεμος. Θα τόν αντιμετώπιζαν σαν ήρωα! Γιατί άλλαξε το όνομα του; Μήπως έχει κάτι να κρύψει;
- Φίλος: Δεν ξέρω, μπορεί να μην ήθελε να –
- Ανακριτής: Γιατί μόνο γυναίκες; Γιατί όχι άντρες; Παιδιά; Και στο ρεπορτάζ; Γιατί μόνο τη γυναίκα; Σκοτώθηκαν κι άλλοι σε 'κείνη τη συμπλοκή...
- (παύση)
- Ανακριτής: Περίεργα βίτσια έχει ο φίλος σου.

(παύση)

Φίλος: Νομίζω ότι είναι καλύτερα να πηγαίνω. Θα σκεφτώ την πρότασή σου και θα σου απαντήσω.

Ανακριτής: Τη γυναίκα του; Τη χτυπούσε, είπες...

(παύση)

Φίλος: Τι σχέση έχει αυτό;

Ανακριτής: Κι αυτή γυναίκα είναι... Μπορεί να θελήσει να τής τραβήξει καμιά φωτογραφία...

(παύση)

Ανακριτής: Πιστεύουμε πως είναι επικίνδυνος. Πρέπει να μάθεις. (παύση)
Για το κίνημα γνωρίζεις;

Φίλος: Ναι, μέ έχουν πλησιάσει κάποιες φορές. Ξέρουν ότι είμαστε φίλοι... Προσπαθούν να τόν προσεγγίσουν με διάφορους τρόπους.

Ανακριτής: Τόν ακολουθούν φανατικά. Πιστά. Σε ό,τι λέει, σε ό,τι κάνει... Ζητούν εκδίκηση για το αίμα των κρινων που χύθηκε άδικα... Πιστεύω να καταλαβαίνεις πόσο σοβαρό είναι αυτό...

Φίλος: Καταλαβαίνω.

Ανακριτής: Η κατάσταση κοντεύει να γίνει ανεξέλεγκτη, δεν ξέρουμε πια πώς να περιορίσουμε τις συνέπειες αυτού του πράγματος. Η Κυβέρνηση απειλείται πλέον άμεσα! Δεν μπορείς να μείνεις αμέτοχος σ' αυτό! Να δειλιάσεις! Να καλύψεις έναν τρελό, έναν εν δυνάμει δολοφόνο, επειδή είστε φίλοι!

(παύση)

Φίλος: Εντάξει! Εντάξει!

Ανακριτής: Τι εντάξει;!

(παύση)

Φίλος: Θα συνεργαστώ.

Σκοτάδι

Σκηνή 8^η

Παρελθόν. Σπίτι φωτογράφου.

Σκοτάδι

Γυναίκα: Τα κλειδιά.

(παύση)

Φωτογράφος: Αυτό ήταν;

Γυναίκα: Αυτό.

(παύση) *Ανάβουν τα φώτα. Στο πάτωμα είναι σκορπισμένες οι φωτογραφίες των γυναικών.*

Φωτογράφος: Τι θα κάνεις τώρα;

Γυναίκα: Θα δω.

Φωτογράφος: Πού θα μείνεις;

Γυναίκα: Θα πάω σε ένα ξενοδοχείο, προσωρινά.

Φωτογράφος: Μόνη σου;

Γυναίκα: Μόνη μου.

(παύση)

Φωτογράφος: Κράτησέ τα. Μπορεί να σου χρειαστούν.

Γυναίκα: Δεν θα μού χρειαστούν.

(παύση)

Φωτογράφος: Καλύτερα να μην είσαι μόνη σου τώρα που...

Γυναίκα: Που;

Φωτογράφος: Που σου συνέβη αυτό.

Γυναίκα: Μάς.

(παύση)

Γυναίκα: Μάς συνέβη.

(παύση)

Φωτογράφος: Μείνε λίγες μέρες ακόμα. Για ασφάλεια. Σου δίνω τον λόγο μου ότι –

Γυναίκα: Θέλω να ξέρεις ότι σέ σιχάινομαι. Όσο κανέναν στη ζωή μου.

Φωτογράφος: Το ξέρω.

Γυναίκα: Τα κατέστρεψες όλα.

Φωτογράφος: Συγγνώμη.

Γυναίκα: Μην λες συγγνώμη. Είναι απλώς μια κουβέντα. Δεν έχει σημασία, αυτά που έγιναν δεν αλλάζουν.

Φωτογράφος: Δεν το ήθελα, τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήθελα...

Γυναίκα: Γιατί;

Φωτογράφος: Τι γιατί;

Γυναίκα: Γιατί όλα αυτά;

(μεγάλη παύση)

Γυναίκα: Μίλα, που να σε πάρει ο διάολος! Άνοιξε το γαμημένο το στόμα σου να πεις κάτι γι' αυτή την τρέλα! Παραδέξου ότι είσαι ένας διεστραμμένος μαλάκας! Πες το! Να τ' ακούσω! Πες! Είμαι ένας διεστραμμένος μαλάκας! Γύρισα πίσω για να σάς ρημάξω όλους, να μην μείνει τίποτα! Γιατί έτσι γουστάρω! Για την καύλα μου! Πες το! Τώρα είναι η ευκαιρία σου, δεν θα έχεις άλλη! *(παύση)* Όλον αυτό τον καιρό είσαι σαν το θηρίο που το φέραμε ξαφνικά να ζήσει στον πολιτισμό! Κι εκείνο αποφάσισε να τούς κατασπαράξει όλους, κάθε μέρα κι από λίγο, να κόβει τα μέλη τους σιγά-σιγά, μέχρι να μην μείνει τίποτα. Δες! Δες γύρω σου! Τι είναι όλα αυτά; Ανακατεύτηγε το στομάχι μου! Είσαι άρρωστος! Το καταλαβαίνεις; Ά ρ ρ ω σ τ ο ς! Έχασα το παιδί μου εξαιτίας σου! Το ήξερες! Ήξερες πόσο πολύ προσπάθησα! Πόσο το ήθελα! *(παύση)* Μακάρι να πέθαινες... Σού αξίζει ο θάνατος. Ένας θάνατος σαν αυτόν! Σαν αυτόν που προκαλείς εσύ, αργός, μέχρι να μην μείνει τίποτα.

Φωτογράφος: Σιάσε.

Γυναίκα: Φοβάσαι ν' ακούσεις, ε; Πες μου, γιατί έπρεπε να τα περάσω αυτά; Πού έφταιξα; Τα ανέχτηκα όλα! Τη βία, τον εξευτελισμό, όλα! Αν δεν ήθελες να ζήσεις μαζί μου, ας μη γύριζες! Πες μου, γιατί; Για να προκαλέσεις; Για όλους αυτούς που έρχονται κάθε μέρα για να σε δουν, να σε θαυμάσουν; Γι' αυτό; Για τη δόξα; Αυτό είναι; Αν ήξεραν όλοι αυτοί ποιος πραγματικά είσαι, θα σε σκότωναν οι ίδιοι.

(μεγάλη παύση)

Φωτογράφος: Μην μιλάς έτσι... Δεν ξέρεις... Τίποτα δεν ξέρεις. *(παύση)* Σού έχω πει πότε φωτογράφισα για πρώτη φορά; Δεν θυμάμαι, μπορεί να σου έχω πει... *(παύση)* Ήμουν δεκαπέντε χρονών. Η μητέρα μου μέ πήρε λίγες μέρες και πήγαμε σ' ένα χωριό, στην εξοχή, ήταν Χριστούγεννα. Δεν ήθελα καθόλου να πάω, έκανα μεγάλη φασαρία. Τι μπορεί να κάνει ένας δεκαπεντάχρονος στην ερημιά, παρέα με τη μάνα του; Έμοιαζε με εφιάλτη. Η φωτογραφική μηχανή ήταν το δώρο της για 'κείνα τα Χριστούγεννα. Στην αρχή δεν ήθελα καν να βγω από το δωμάτιό μου –πέταξα το δώρο σε μια γωνία και το παρατήσα εκεί. Δυο μέρες μετά, ξύπνησα το βράδυ και τήν άκουσα που έκλαιγε κρυφά. Κατάλαβα ότι το παρατράβηξα. Το επόμενο πρωί πήρα τη μηχανή και ανέβηκα σ' έναν λόφο. Έμεινα μόνος εκεί για ώρα, είχε ξημερώσει για τα καλά. Το χόμα μύριζε από τη βροχή, ένιωσα τον παγωμένο αέρα στο πρόσωπό μου, είδα τα χρώματα της φύσης, της καθαρότητας, και κατάλαβα τι σημαίνει πραγματική ομορφιά. Τή φωτογράφισα, για να μην τήν ξεχάσω. *(παύση)* Και τις φωτογραφίες αυτές εγώ τις τράβηξα.

- Γυναίκα: Μα, το όνομα –
- Φωτογράφος: Εγώ. Πάλι για την ομορφιά. Για την ομορφιά που χάθηκε. Για να μην τήν ξεχάσω.
- Γυναίκα: Γιατί τις γυναίκες;
- Φωτογράφος: Το χρωστούσα στη μάνα μου. *(παύση)* Αν ήξερα πως εκείνα τα Χριστούγεννα θα ήταν τα τελευταία, θα τή φωτογράφιζα κάθε μέρα. Τής έβγαλα μόνο μία, από πείσμα. Επειδή μέ πήγε με το ζόρι στην ερημιά, επειδή... Τέλος πάντων... Δεν έχει σημασία πια... Έχει περάσει καιρός...

(παύση)

- Φωτογράφος: Όταν βρέθηκα στο μέτωπο, ένιωσα αλλόκοτα. Δεν μπορώ να σ' το περιγράψω με λόγια, μόνο όσοι το έζησαν μπορούν να καταλάβουν. Με ξεπερνούσε όλο αυτό, δεν το χωρούσε το μυαλό μου. *(παύση)* Δεν μπορούσα να κοιμηθώ, να φάω... Αλλά μετά... προσαρμόστηκα. Τι άλλο μπορούσα να κάνω; Μέ ανάγκασαν οι συνθήκες. Κανείς δεν γύρισε ίδιος από 'κει. Κανείς. Κάποιοι τρελάθηκαν σχεδόν απ' την αρχή. Ένα αγόρι, απ' αυτούς που μοιραζόμασταν τη σιγή, μικρός, είκοσι χρονών, μέσα στα γράμματα που έστελνε στους δικούς του, έβαζε κι ένα ενθύμιο από κάποιον που σκότωσε εκείνη τη μέρα. Ένα κομμάτι ρούχο, μια τούφα απ' τα μαλλιά. Τα 'στελνε στους γονείς του. Εκείνοι δεν σχολίασαν ποτέ τίποτα, δεν ρώτησαν τι είναι αυτά, γιατί τούς τα στέλνει. Ίσως από φόβο. Δεν ξέρω. Εκείνος το έβρισκε αστείο, γελούσε πολύ. Πίστευε ότι η μάνα του σίγουρα τα φυλάει για να τού τα δώσει, όταν επιστρέψει στο σπίτι του.
- Γυναίκα: Τι έγινε μ' αυτό το παιδί; Έμαθες νέα του;

Φωτογράφος: Σκοτώθηκε. *(παύση)* Καλύτερα. Τουλάχιστον, οι γονείς του θα θυμούνται το παιδί τους όπως ήταν. Αυτός που θα επέστρεφε, θα ήταν κάποιος άλλος που, σέ βεβαιώ, δεν θα θυμόταν καν ποιος ήταν πριν.

(παύση)

Φωτογράφος: Αυτό που είπες για τη δόξα... Δεν είν' αλήθεια.

Γυναίκα: Το ξέρω.

Φωτογράφος: Για τα υπόλοιπα έχεις δίκιο. Μού αξίζει ο θάνατος. Σκότωσα κι εγώ με τη σειρά μου, όταν ήρθε η ώρα.

(παύση) Η γυναίκα πλησιάζει κοντά του και τον φιλάει.

Φωτογράφος: Έλα. Το χρειάζομαι. Μην μέ κοιτάζεις μόνο.

Η γυναίκα στρέφεται προς τον τοίχο, σηκώνει τη φούστα της και κατεβάζει το εσώρουχό της.

Σκοτάδι

Σκηνή 9^η

Παρελθόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Μπράβο! Ήμουν σίγουρος πως θα τα καταφέρεις!

Φίλος: Αυτός το έκανε, είχες δίκιο. Δεν μπορώ να το πιστέψω...

(παύση) Ανάβουν τα φώτα.

Ανακριτής: Σ' τα είπε όλα;

Φίλος: Όπως σου είπα, τού ζήτησα να μιλήσουμε. Να λύσουμε την παρεξήγηση που είχε γίνει μεταξύ μας. Και με αφορμή αυτό, πήγα στο σπίτι του.

Ανακριτής: Ζει μόνος τώρα;

Φίλος: Ναι, μόνος. Η γυναίκα του –

Ανακριτής: Ξέρω. Έμεινε για ένα διάστημα σε ξενοδοχείο και τώρα νοίκιασε ένα μικρό διαμέρισμα.

Φίλος: Τήν παρακολουθείτε;

Ανακριτής: Η δουλειά μας είναι.

(παύση)

- Ανακριτής: Γιατί άλλαξε το όνομά του; Σού είπε;
- Φίλος: Όχι.
- Ανακριτής: Δεν τόν ρώτησες;
- Φίλος: Τόν ρώτησα, επέμεινα μάλιστα, αλλά δεν μου είπε. Ούτε γιατί φωτογράφιζε μόνο γυναίκες. Παραδέχτηκε, όμως, ότι το έκανε αυτός. Ότι έβγαλε τις φωτογραφίες. Τις έστειλε στον Τύπο για να δει ο κόσμος το αληθινό πρόσωπο του πολέμου.
- Ανακριτής: Γιατί κρύβεται τότε; Γιατί δεν σ' τα είπε όλα; Δεν σου φαίνεται παράξενο;
- (μεγάλη παύση)*
- Φίλος: Γι' αυτό ήρθα σήμερα. Η κουβέντα που κάναμε τις προάλλες, μ' έβαλε σε σκέψεις. Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω. Στην αρχή, σκέφτηκα να μην ασχοληθώ μ' αυτό το θέμα –ας μέ συλλαμβάνατε, δεν μέ νοιάζει. Αλλά...
- Ανακριτής: Σ' έτρωγε η αμφιβολία.
- Φίλος: Ναι. Αποφάσισα να πάω να τόν βρω, να μάθω τι συμβαίνει, αλλά να μην πω τίποτα. Να μάθω μόνο για μένα, για να ηρεμήσω μέσα μου. *(παύση)* Πιστεύω πως είναι επικίνδυνος. Πραγματικά επικίνδυνος. Μοιάζει σαν τρελός! Σαν να είναι αλλού... Ίσως να φταίει που τόν παράτησε και η γυναίκα του. Τήν αγαπούσε. Ό,τι και να έγινε. *(παύση)* Κι αυτό το θέμα με τις νεκρές γυναίκες... Πιστεύω πως είναι θύματα που σκότωσε αυτός. Ίσως έβγαλε τις φωτογραφίες για να θυμάται πόσες ήταν... Δεν ξέρω...

Ανακριτής: Ενθύμιο; Και γιατί τις έστειλε στον Τύπο;

Φίλος: Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να σκεφτώ...

Ανακριτής: Ίσως ήθελε να ηγηθεί μιας επανάστασης. Να μείνει στην Ιστορία. Μην ξεχνάς το κίνημα...

Φίλος: Τι εννοείς; Δεν ευθύνεται αυτός για τα Κρίνα, απλώς κάποιοι άνθρωποι –

Ανακριτής: Σκότωσε τις γυναίκες, τις φωτογράφησε, τις παρουσίασε ως θύματα του πολέμου – που όντως ήταν– και δημιούργησε στον κόσμο την εικόνα που εκείνος ήθελε. Μην ξεχνάς ότι είναι εξαιρετικός φωτογράφος, είναι η δουλειά του να δημιουργεί εικόνες. Δεν χρησιμοποίησε το όνομά του, βέβαια, δεν επέστρεψε σαν ήρωας. Είναι πολύ έξυπνος. Ξέρει να περιμένει, δεν βιάζεται να πάρει τη δόξα. Επέστρεψε σαν αναρχικός, περιθωριακός από επιλογή. Κατάφερε να προκαλέσει, αδιαφόρησε για την ηθική, την εξουσία, την πατρίδα, τη θρησκεία. Για όλα! Η αναγνωρισιμότητά του βοήθησε να μαθευτεί ο τρόπος ζωής του στο ευρύ κοινό. Σε ένα κοινό που ήταν ήδη έτοιμο να ακολουθήσει, να χειραγωγηθεί. Είχε ήδη δει τη σωστή εικόνα του πολέμου, που εμείς, ως κράτος, δεν τού είχαμε δείξει μέχρι τώρα. (παύση) Πραγματικά πολύ έξυπνος. Δεν τόν είχα εκτιμήσει σωστά στην αρχή.

(παύση)

Φίλος: Θα τόν συλλάβετε;

(παύση)

Ανακριτής: Άκουσέ με... Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Αν τόν πειράξουμε, θα προκαλέσουμε την εξέγερση των Κρίνων, ίσως κινδυνέψει η ζωή μας. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν ποιος πραγματικά είναι.

Φίλος: Τι προτείνεις, τότε;

Ανακριτής: Είσαι διατεθειμένος να συνεργαστείς;

Φίλος: Είμαι.

(παύση)

Ανακριτής: Με αφορμή τη φωτογραφία του ρεπορτάζ, θα τόν συλλάβουμε ως ύποπτο για πλαστοπροσωπία και θα τόν κρατήσουμε λίγες μέρες εδώ. Ίσως και να ομολογήσει, αλλά το θεωρώ απίθανο. Θα μάς γλύτωνε, βέβαια, από πολύν κόπο. Παράλληλα, θα συλλάβουμε κι εσένα, ως ύποπτο για υπόθαλψη εγκληματία.

Φίλος: Εμένα; Γιατί; Εγώ δεν –

Ανακριτής: Ως άλλοθι, δεν θέλω να έχεις προβλήματα, δεν φταις σε τίποτα εσύ. Ίσα-ίσα που μάς βοήθησες! Θέλω να σε προστατεύσω, να μην μπλεχτεί το όνομά σου στην ιστορία.

Φίλος: Κατάλαβα.

Ανακριτής: Όσο ο φωτογράφος θα βρίσκεται εδώ, θα κάνουμε κάτι που δεν έχουμε ξανακάνει. (παύση) Θα δημοσιοποιήσουμε τα στοιχεία της ανάκρισης. Θέλουμε να μάθει ο κόσμος ότι το κράτος τόν προστατεύει και τόν υπολογίζει. Ότι δεν έχουμε να κρύψουμε τίποτα.

Φίλος: Ναι, αλλά αν δεν ομολογήσει, πώς θα –

Ανακριτής: Εμείς ξέρουμε την αλήθεια. Εκείνος, δύσκολα θα ομολογήσει, δεν τόν συμφέρει να γκρεμίσει, αυτό που με τόσο κόπο έχτισε. (παύση) Ξέρουμε καλά και οι δύο ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος και θα φροντίσουμε να το μάθουν όλοι. Έτσι, θα αναγκαστεί κι αυτός να πει την αλήθεια. Και στους οπαδούς του και σε μάς. (παύση) Θα χρειαστώ τις άκρες σου στην εφημερίδα, κάποιον που να εμπιστεύεσαι.

Φίλος: Θα δω... Θα σκεφτώ...

Ανακριτής: Σύντομα.

Φίλος: Θα κάνω ό,τι μπορώ.

(παύση)

Φίλος: Θα μπει φυλακή, δηλαδή.

Ανακριτής: Όχι. Τουλάχιστον, όχι από την αρχή. Αν δεν ομολογήσει, δεν μπορούμε να τον κρατήσουμε, θα τον αφήσουμε ελεύθερο. Ο κόσμος όμως θα ξέρει ήδη την αλήθεια. Και οι δικοί του. Σ' αυτό υπολογίζουμε. Οι δικοί του θα τον αναγκάσουν να τα παραδεχτεί όλα και, φυσικά, στη συνέχεια, να συλληφθεί.

Φίλος: Δεν ξέρω... Θα εξαγριωθούν... Αν προσπαθήσουν να τού κάνουν κακό; Ή... ή σε 'κείνη;

(παύση)

Ανακριτής: Μη φοβάσαι, θα τον προστατεύουμε διακριτικά. Και εκείνη. Σκοπός μας είναι η αποκατάσταση της τάξης. Η ηρεμία της χώρας. Τίποτε άλλο. (παύση) Μην καθυστερήσεις. Σε λίγες μέρες έχουμε Εθνική Επέτειο. Θέλω να γίνει μέχρι τότε.

Σκοτάδι

Σκηνή 10^η

Παρελθόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Φωτογράφος: Δεν έχω να σάς πω κάτι άλλο.

Ανακριτής: Είσαι σίγουρος; Θες να το σκεφτείς μια φορά ακόμα;

Ανάβουν τα φώτα.

Φωτογράφος: Όχι. Σάς είπα, δεν έχω καμία σχέση με τις φωτογραφίες, ούτε κάνω πλέον αυτή τη δουλειά.

Ανακριτής: Πλέον. Πριν;

Φωτογράφος: Στον πόλεμο πήγα μόνο ως στρατιώτης. Πόσες φορές πρέπει να το πω; Τίποτα περισσότερο. Μακάρι να μην το είχα κάνει ποτέ.

Ανακριτής: Καταλαβαίνω ότι ήταν μια δύσκολη εμπειρία. *(παύση)* Γιατί, λοιπόν, να μην τή μοιραστείς με τον κόσμο;

Φωτογράφος: Τίποτα δεν καταλαβαίνεις. Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα. Πώς είναι να είσαι μέσα σ' αυτό –κάθε μέρα, κάθε στιγμή.

Ανακριτής: Πώς το ξέρεις;

Φωτογράφος: Ποιο;

Ανακριτής: Ότι δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Ότι δεν ξέρω πως είναι να ζεις μέσα σ' αυτό.

Φωτογράφος: Μα –

Ανακριτής: Τίποτα δεν ξέρεις. Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα.

(παύση)

Ανακριτής: Λοιπόν. Στο θέμα. Ξέρω ότι εσύ τράβηξες τις φωτογραφίες. Μένει μόνο να το ομολογήσεις και να τελειώνουμε.

Φωτογράφος: Γιατί είναι τόσο σημαντικό για σένα; Έστω ότι το έκανα εγώ. Ποιο είναι το πρόβλημα; Δεν έκανα κάτι παράνομο, απλώς τράβηξα μερικές φωτογραφίες και τις έστειλα στον Τύπο. Βοήθησα να τελειώσει ο πόλεμος. Γιατί να αποκρύψω αυτή την πράξη; Θα μέ έκανε ήρωα, θα εκτόξευε τη φήμη μου. Ίσως να γινόμουν ένας από τους διάσημους της Ιστορίας. Γιατί να κρυφτώ πίσω από ψευδώνυμα;

Ανακριτής: Εσύ θα μου το απαντήσεις αυτό. Εξάλλου, η φήμη σου δεν χρειάζεται βοήθεια, είναι μια χαρά.

Φωτογράφος: Σού είπα, δεν έχω καμία σχέση.

(παύση) Ο ανακριτής τού δείχνει μία από τις φωτογραφίες των γυναικών.

Ανακριτής: Δες εδώ. Δες πόσο φρικιά και πόσο όμορφη ταυτόχρονα μπορεί να είναι μια εικόνα.

(παύση)

- Ανακριτής: Έστω ότι το έκανες εσύ.
- Φωτογράφος: Δεν το έκανα.
- Ανακριτής: Υποθετικά μιλάμε. Έστω, λοιπόν, ότι το έκανες εσύ. Γιατί θα διάλεγες τη γυναίκα; Γιατί όχι κάτι άλλο; Μήπως είναι κάποιου είδους βίτσιο;
- Φωτογράφος: Βίτσιο;
- Ανακριτής: Υποθετικά... Λοιπόν;
- Φωτογράφος: Δεν ξέρω. Η ματιά που έχει κάθε φωτογράφος είναι διαφορετική. Ίσως να τόν αφορούσε κάτι σ' αυτό. Να τόν συγκινούσε. Δεν υπάρχουν εξηγήσεις σ' αυτά τα πράγματα.
- Ανακριτής: Δεν είμαι καλλιτέχνης, η δουλειά μου είναι να ψάχνω εξηγήσεις για τα πράγματα. Πες μου, αν ήσουν εσύ –η δική σου ματιά. Γιατί τις γυναίκες;
- Φωτογράφος: Αν ήμουν.
- Ανακριτής: Ναι. Αν.

(παύση)

- Φωτογράφος: Κοίτα τήν. Μοιάζει τόσο ανυπεράσπιστη και όμορφη. Ακόμα και με τα αίματα στο πρόσωπό της, είναι όμορφη. Μόλις έχει πεθάνει, λεπτά, ίσως και δευτερόλεπτα. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι ανήκει ακόμα στον κόσμο των ζωντανών, ότι απλώς ξάπλωσε στο χώμα κι έκλεισε τα μάτια. Όπως κάνουμε μια οποιαδήποτε Άνοιξη, σε μια οποιαδήποτε εξοχή. (παύση) Αν ήμουν εγώ, λοιπόν, θα το έκανα γι' αυτό. Για την ομορφιά. Την ομορφιά που χάθηκε.

Ανακριτής: Γιατί δεν το έκανες τότε; Δεν σε αφορούσε; Δεν είδες τέτοιες γυναίκες;

Φωτογράφος: Πολλές. Πάρα πολλές. Η πρώτη ήταν δύο εβδομάδες αφότου έφτασα εκεί. Έμενε σ' ένα σπίτι φτιαγμένο από πλίνθους. Ένα ερείπιο, όπως τα περισσότερα στην περιοχή. Ήταν άρρωστη, με δυσκολία μπορούσε να σηκωθεί. Είχε κι ένα παιδί. Μωρό. Σ' έναν βομβαρδισμό, το σπίτι της χτυπήθηκε. Οι τοίχοι έπεσαν πάνω σε 'κείνη και στο μωρό που κοιμόταν δίπλα της και τούς σκότωσαν. Πρώτα το μωρό. Πρόλαβε και το είδε. Ευτυχώς, μετά πέθανε κι εκείνη. Ήμασταν μπροστά στο περιστατικό μαζί με άλλους στρατιώτες, τούς πηγαίναμε φαγητό. Δεν ήθελα να το φωτογραφήσω αυτό. Δεν μπορούσα. Δεν ξέρω ποιος ήταν αυτός που είχε κουράγιο να το κάνει.

(παύση) Ο ανακριτής δείχνει στον φωτογράφο μια εφημερίδα.

Φωτογράφος: Μού το έδειξες και την προηγούμενη φορά αυτό. Εγώ τις έχω τραβήξει αυτές τις φωτογραφίες.

Ανακριτής: Πάνω από τον αριστερό ώμο της γυναίκας είναι αφημένο ένα κρινό. Το ίδιο και σ' αυτή τη φωτογραφία. Τη μία τήν τραβήξεις εσύ, την άλλη, όπως ισχυρίζεσαι, όχι. *(παύση)*. Φαίνεται πως με τον φωτογράφο έχετε πολύ κοινό τρόπο σκέψης.

Φωτογράφος: Αυτό δεν λέει τίποτα. Είναι μια σύμπτωση. Βέβαια, μπορεί να έχουμε και κοινό τρόπο σκέψης.

Ανακριτής: Θα τα ξεκαθαρίσουμε αυτά. Έχουμε μέρες μπροστά μας. Θα μείνεις υπό κράτηση μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία της ανάκρισης. Είσαι ύποπτος για το αδίκημα της πλαστοπροσωπίας.

Φωτογράφος: Αυτό είναι γελοίο. Πλαστοπροσωπία... Είναι, πραγματικά, γελοίο! Δεν μπορείτε να με κρατήσετε επειδή υποθέτετε ότι –

Ανακριτής: Είναι αδίκημα. Με κυρώσεις. Σύμφωνα με τις δύο αυτές φωτογραφίες, έχουμε κάθε λόγο να σε θεωρούμε ύποπτο. Έχεις αντίρρηση σ' αυτό; Κάνω κάποιο λάθος;

(παύση)

Ανακριτής: Θα σε κρατήσουμε λίγες μέρες, μέχρι να ολοκληρωθεί η ανακριτική διαδικασία. Αν είσαι αθώος, θα σε αφήσουμε ελεύθερο. Έχουμε και τον φιλαράκο σου δίπλα.

Φωτογράφος: Ποιον; Τον –

Ανακριτής: Ναι. Να δούμε κι αυτός τι ξέρει...

Φωτογράφος: Να τόν αφήσεις ήσυχο. Τι σχέση έχει με το θέμα; Αυτός ούτε που –

Ανακριτής: Άσε να το αποφασίσουμε εμείς αυτό. Δεν είναι δική σου δουλειά.

Σκοτάδι

Σκηνή 11^η

Παρόν. Γραφείο ανακριτή.

Σκοτάδι

Ανακριτής: Είστε ελεύθερη να φύγετε.

(παύση) Ανάβουν τα φώτα. Ο ανακριτής ξεκλειδώνει την πόρτα και επιστρέφει στη θέση του.

Γυναίκα: Ευχαριστώ.

Ανακριτής: Εμείς. Για τη *συνεργασία*. Ελέγξαμε το άλλοθι σου και είναι εντάξει.

Γυναίκα: Ελπίζω να βρείτε μίαν άκρη με την υπόθεσή σας.

Ανακριτής: Έχω την αίσθηση πως είναι και δική σας υπόθεση. Δεν είμαι καθόλου πεπεισμένος για την αθωότητά σας. Δυστυχώς, όμως, δεν έχω ακόμα τα στοιχεία που χρειάζομαι.

Γυναίκα: Ακόμα;

Ανακριτής: Δεν έχουμε τελειώσει. Μέχρι να μάθουμε τι συνέβη, για μένα παραμένετε στη λίστα των υπόπτων. Θα το ψάξω προσωπικά, δεν μού αρέσει ν' αφήνω τις δουλειές μου στη μέση.

Γυναίκα: Δεν καταλαβαίνω γιατί αμφισβάλλετε. Σάς είπα ό,τι ξέρω.

(παύση)

- Ανακριτής: Μού είπατε ότι δεν μπορούσατε να κάνετε παιδί. Ο άντρας σας είχε αναφέρει ότι δεν θέλατε, γιατί ο γάμος σας είχε προβλήματα. Γιατί είπατε ψέματα;
- Γυναίκα: Ο πρώην άντρας μου. Δεν είπα ψέματα, ίσως εκείνος δεν ήθελε να... Είναι ευαίσθητο θέμα... Προσωπικό...
- Ανακριτής: Και η βία; Γνωρίζουμε ότι σάς χτυπούσε, γιατί το αρνηθήκατε;

(παύση)

- Γυναίκα: Για τον ίδιο λόγο...
- Ανακριτής: Μάλιστα. Δυστυχώς, μέ κάνατε να αμφιβάλλω για την ειλικρίνειά σας σε όλη τη διάρκεια της μικρής μας κουβέντας. Και η γνώμη μου δεν έχει αλλάξει. Είμαι σίγουρος ότι μού κρύβετε κάτι, φαίνεται στο βλέμμα σας...
- Γυναίκα: Κάνετε λάθος. Δεν έχω να κρύψω τίποτα. Χώρισα με τον άντρα μου και έφυγα μια για πάντα. Ούτε στιγμή δεν κοίταξα πίσω. Από 'κει και πέρα, δεν γνωρίζω τίποτα. Ούτε για 'κείνον, ούτε για τον αγνοούμενο. (παύση) Μόνο για ένα πράγμα είπα ψέματα.
- Ανακριτής: Για ποιο;
- Γυναίκα: Όταν δημοσιοποιήθηκαν τα στοιχεία της ανάκρισης και έμαθα ότι εκείνος τράβηξε τις φωτογραφίες –και όχι μόνο τις τράβηξε, αλλά ήταν και ο πραγματικός θύτης στην ιστορία–, ένιωσα εξαπατημένη. Όχι, όμως, γιατί δεν μού το είπε, όπως σάς ανέφερα. Αλλά γιατί έζησα τόσα χρόνια δίπλα σε έναν άγνωστο. Σε κάποιον που ζούσε με την κρυφή επιθυμία της μεγάλης δόξας και ήταν ικανός να κάνει τα πάντα γι' αυτό. Αυτό μέ πείραζε περισσότερο απ' όλα. Η μάσκα. Το ψεύτικο πορτρέτο.

Ανακριτής: Η προδοσία;

Γυναίκα: Ναι. Η προδοσία.

Ανακριτής: Πιστεύετε ότι τού άξιζε αυτό που συνέβη;

Γυναίκα: Ναι. Ένας θάνατος αργός, μέχρι να μην μείνει τίποτα. Αυτό τού άξιζε.

Ανακριτής: Τουλάχιστον οι δικοί του κατάλαβαν με ποιον είχαν να κάνουν και πήραν την κατάσταση στα χέρια τους. Έπρεπε να πεθάνει κι εκείνος για το αίμα των κρινών. Ίσως, μόνο εκείνος. Ένωσαν, βλέπετε, κι αυτοί την προδοσία, όπως εσείς. Καταλαβαίνω την πικρία σας, αλλά για μάς δεν ήταν καθόλου ευχάριστο γεγονός. Τόν διαμέλισαν. Ήταν φρικτό! Και μάλιστα την ημέρα της Εθνικής Επετείου. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορέσαμε να το αποτρέψουμε. Στάθηκε αδύνατον. Το μόνο καλό που προέκυψε από αυτή την ιστορία ήταν η επαναφορά της τάξης στη χώρα. Η δράση των Κρινών περιορίστηκε σημαντικά, σχεδόν εξαλείφθηκε. Ευτυχώς, ο κόσμος κατάλαβε πως ο σκοπός του κράτους είναι να τούς προστατεύει από *ψεύτικα πορτρέτα* και έπαψε να επαναστατεί.

(παύση)

Γυναίκα: Έχετε δίκιο. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν και κάποιοι που δεν πείστηκαν από τα στοιχεία της ανάκρισης που δημοσιεύτηκαν. Υποστηρίζουν πως, ίσως... ίσως παραποιήθηκαν. Πως κάποιοι ήθελαν απλώς να βγάλουν ένα ενοχλητικό χαλίκι απ' το παπούτσι τους. (παύση) Διάβασα μια προκήρυξη τους, τή βρήκα πεταμένη στον δρόμο καθώς περπατούσα.

(παύση)

Ανακριτής: Μην ανησυχείτε... Το έχουμε υπ' όψη μας και το φροντίζουμε.

(παύση)

Γυναίκα: Είμαι σίγουρη. Καληνύχτα σας.

Σκοτάδι

Σκηνή 12η

Χώρος που θυμίζει το γραφείο του ανακριτή. Χρόνος απροσδιόριστος.

Τα φώτα είναι αναμμένα.

- Φίλος: Έκανα πίσω. Τα πήρα όλα πίσω, αλλά ήταν ήδη αργά. Ζήτησα να σταματήσουμε, όμως εκείνος είχε πια πεθάνει.
- Γυναίκα: Έμενε ένα λεπτό, ακόμα, μέχρι να πάει δέκα. Ήταν αργά για να κάνω πίσω. Μέ είδε από το παράθυρο, στειρόμουν έξω από την πόρτα.
- Φωτογράφος: Δέκα Ιουνίου. Παρέδωσα τα πράγματά μου και κράτησα μόνο το σακίδιο. Το σακίδιο με τις φωτογραφίες. Δεν ήθελα μαζί μου καμία άλλη αποσκευή, είχα ήδη αρκετές.
- Ανακριτής: Δεν ξέρεις τι αποσκευές κουβαλάει ο καθένας στην πλάτη του, πώς έφτασε να γίνει αυτός που είναι σήμερα. Μού είπε ότι δεν έχω την *παραμικρή ιδέα*. Πόσο αφελής μπορεί να είναι κάποιος μερικές φορές.
- Φίλος: Υπήρξες αφελής. Έτσι λέω στον εαυτό μου –υπήρξες αφελής, σέ κοροΐδεψαν. Ξέρω ότι τού λέω ψέματα. Φρικτά ψέματα. Ήξερα τι θα γινόταν όταν έμπαινα σ' αυτή την ιστορία, αλλά δεν φανταζόμουν ποτέ ότι –
- Γυναίκα: Ό,τι και να γινόταν, έπρεπε να φτάσω ως το τέλος. Ευτυχώς, τα Κρίνα στάθηκαν στο πλευρό μου σ' αυτό. Αλλά τη δουλειά έπρεπε να την τελειώσω εγώ. Ήταν πολύ προσωπικό...
- Φωτογράφος: Στάθηκε στο πλευρό μου όσο περισσότερο μπορούσε, όσο άντεξε. Δεν τήν αδικώ, δεν τήν κατηγορώ για τίποτα. Ούτεγια τη σχέση της μαζί του. Το είχε ανάγκη.

- Ανακριτής: Είχα ανάγκη να κρατάω τον έλεγχο, να παίρνω εγώ τις αποφάσεις. Δεν θα άφηνα κανέναν να μου στερήσει αυτό το δικαίωμα κι ο φωτογράφος έφτασε πολύ κοντά. Βρέθηκα κι εγώ κάποτε στον πόλεμο, στρατιώτης. Ο αδελφικός μου φίλος κατηγορήθηκε για προδοσία, επειδή αρνήθηκε να εκτελέσει μια διαταγή. Μια απλή διαταγή. Αποφάσισαν να τόν εκτελέσουν για παραδειγματισμό. Έβαλαν εμένα να τραβήξω τη σκανδάλη.
- Γυναίκα: Τράβηξα τη σκανδάλη με σταθερό χέρι. Δεν το περίμενα. Τόση ψυχραιμία... Ίσως από τον πόνο... Δεν ξέρω...
- Φίλος: Τήν ερωτεύτηκα από την πρώτη στιγμή που τήν είδα, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Έδειξα τόση ψυχραιμία... Δεν το περίμενα... Είχα κλέψει μια φωτογραφία της από το σαλόνι του σπιτιού για να μπορώ να τήν κοιτάζω κάθε μέρα. Δεν ξέρω αν κατάλαβαν ότι το έκανα εγώ. Δεν μου είπαν ποτέ τίποτα. Όταν εκείνος έφυγε, ήρθαμε πιο κοντά. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, προσπάθησα πολύ. Κι εκείνος... Έλειψε πολύ καιρό...
- Φωτογράφος: Έλειψα πολύ καιρό, δεν έπρεπε. Τήν άφησα μόνη της. Κι όταν επέστρεψα... Δεν μπορούσα πια... Δεν ήθελα...
- Γυναίκα: Δεν ήθελα να τόν αφήσω, αλλά έτσι έπρεπε να γίνει. Τα ανέχτηκα όλα, από αγάπη. Ίσως κι από ενοχή, ποιος ξέρει; Ήλπιζα πως με τον καιρό τα πράγματα θα ήταν καλύτερα για τους δυο μας, ότι θα καταφέραμε να βγούμε από τον εφιάλτη, μέχρι που έμαθα για τις φωτογραφίες. Τότε κατάλαβα ότι επιστροφή δεν υπάρχει.
- Ανακριτής: Μετά απ' αυτό, επιστροφή δεν υπάρχει. Από την αρχή, ήξερα ότι εκείνη τράβηξε τη σκανδάλη, είχα όλα τα στοιχεία, θα μπορούσα να τήν έχω συλλάβει. Αλλά δεν ήθελα. Μια γυναίκα όπως αυτή, που είχε τη δύναμη να βάλει τα πράγματα στη θέση τους, αξίζει να ζει ελεύθερη.
- Φίλος: Τα πράγματα έπρεπε να μπουκ στη θέση τους. Δεν έπρεπε να ζει ελεύθερος πια, ήταν τρελός. Φοβήθηκα. Φοβήθηκα για 'κεινη.

- Φωτογράφος:** Φοβήθηκα για 'κεινή. Τα Κρίνα κέρδιζαν έδαφος όλο και περισσότερο. Οι αρχές γνώριζαν ότι η οικογένειά της ακολουθεί το κίνημα. Τούς παρακολουθούσαν. Εκείνη τούς απομάκρυνε από κοντά μας για το καλό όλων, αλλά... Δέχτηκα να συνεργαστώ σ' ένα τελευταίο ρεπορτάζ –ήταν η ευκαιρία μου να τούς δώσω το στοιχείο που έψαχναν. Άφησα το τελευταίο κρίνο. Τράβηξα τη φωτογραφία.
- Φίλος:** Δέχτηκα να συνεργαστώ, αλλά δεν φαντάστηκα ότι τα πράγματα θα έφταναν ως εκεί. Όταν έμαθα πως τόν σκότωσαν, διαλύθηκα. Μ' άφησαν ελεύθερο, δεν υπήρχε λόγος να μέ κρατάνε άλλο, το σχέδιο πήγε κατ' ευχήν. Πήγα και τή βρήκα στο σπίτι της. Τής τα είπα όλα.
- Γυναίκα:** Μού τα είπε όλα. Πώς μπόρεσε; Πώς μπόρεσε να το κάνει; Εγώ δεν είπα τίποτα. Δεν ήξερα τι να πω, μόνο τον κοιτούσα. Απλώς, τόν κοιτούσα. Δεν τόν ερωτεύτηκα ποτέ, αλλά στηρίχτηκα σε 'κείνον.
- Φωτογράφος:** Στηρίχτηκε σε 'κείνον. Εγώ τήν παράτησα κι έφυγα, γιατί θεώρησα ότι αυτό έπρεπε να κάνω. Αυτό ήταν το σωστό. Δεν ήμουν υποχρεωμένος να λάβω μέρος στον πόλεμο, ήταν δική μου η απόφαση. Εκείνη έκλαιγε κάθε μέρα. Μέ παρακαλούσε να μην το κάνω, να μείνω μαζί της. Προσπαθούσαμε να κάνουμε παιδί. Έκανε σχέση μαζί του. Όταν επέστρεψα, μού τα είπε όλα.
- Γυναίκα:** Όταν επέστρεψε, τού τα είπα όλα. Θεώρησα ότι αυτό έπρεπε να κάνω, αυτό ήταν το σωστό. Όταν πέθανε, ένα κομμάτι μου πέθανε μαζί του. Εκλαιγα κάθε μέρα. Δεν ήμουν υποχρεωμένη να λάβω μέρος σε τίποτα. Τα Κρίνα είχαν αποφασίσει να αποκαταστήσουν την αδικία. Ήταν δική μου η απόφαση, ήθελα να το κάνω εγώ. Τού τηλεφώνησα. Τού είπα πως τόν συγχωρώ για όλα, πως θέλω να ξεκινήσουμε από την αρχή. Πήγα στο σπίτι του. Στις δέκα ακριβώς ανέβηκα στο διαμέρισμά του. Δεν τού είπα τίποτα. Δεν ήξερα τι να πω, μόνο τόν κοιτούσα. Απλώς τόν κοιτούσα. Έβγαλα το όπλο από την τσέπη μου και τράβηξα τη σκανδάλη. Είχα κανονίσει το άλλοθι μου. Τα Κρίνα κανόνισαν τα υπόλοιπα. Δεν είμαι σίγουρη ότι κατάφεραν να εξαφανίσουν όλα τα στοιχεία, είχα την αίσθηση ότι ο ανακριτής γνώριζε τα πάντα. Δεν ξέρω γιατί μέ άφησε να φύγω.

Σκοτάδι

Τέλος